

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 91. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529613946448/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

hun, »og hvis du blot rører mig med en eneste Finger, da skal Spidsen af denne Naal sidde dig i Hiertet.« — »Det er en vild Satan,« sagde Zeltner, i det han studsende traadte tilbage. — »Bliv borte fra mine Veie!« vedblev Leontine, »eller min Haand skal fælde dig, som den fældede hiin hæslige Bavian, der havde et Par Øine, som lignede dine.«

Major Zeltner blev et Øieblik staaende, endelig gik han langsomt tilbage i Busken igien, medens Leontine stirrede efter ham, med den blinkende Piil i sin Haand, til han var forsvunden, derpaa vendte hun sig om, og ilede ligesaa hurtig, som den hvide Daa tilforn, ind i Skoven paa den modsatte Side.

Efter nogle Øieblikke standsede igien Zeltner, ligesom for at overtænke, hvad han skulde foretage sig. — »Nu, saa vilde jeg ønske,« udbrød han endelig, og holdt derpaa inde. — »Hvad?« spurgte Casimir. — »Ligegodt,« svarede Zeltner, »med Ønsker kommer man dog ingen Vel. Veed du ellers, om denne Frøken Leontine er saa tilbageholden mod alle Andre, som mod os?« — »Hun elsker intet Menneske undtagen« — »Hvem?« afbrød Zeltner ham heftig. — »Undtagen Alexandra og maaskee sin Broder,« svarede Casimir. — »Alexandra? Det er godt.« — »Hvad har du i Sinde?« — »At gaae hjem.« — »Men hvad er din Tanke med Leontine?« — »Min Tanke med Leontine? Nu naar Tanken er vorden Kiød og Blod, skal du faae den at vide.« Dermed gik de langsomt tilbage igien.

»Hun saae virkelig ud, som om hun vilde stikke mig ihjel, hvis jeg rørte hende,« sagde Zeltner noget efter. »Det havde hun upaatvivlelig ogsaa gjort,« svarede Casimir. — »Hvad meente hun med den Bavian, hun omtalte?« — »Ak, det var min stakkels Abo, den rød næsede Jocko,« svarede Casimir. — »En meget ærefuld Sammenligning altsaa,« gienmæ-

lede Zeltner. — »Himlen straffe hende derfor,« sagde Casimir, »thi hun har virkelig dræbt den.« — »Fortæl, hvorfor.« — »Den stakkels Jocko elskede hende, men hun hadede den, og den maatte staae lenket for hendes Skyld. En Morgen løste jeg den imidlertid, og lod den løbe frit om i den gamle Slotsbygning, hvor den klattede op overalt paa Mure og Stene, paa de snevre Trapper og fritliggende Tværbælker, saa enhver af os Andre, der saae det, havde sin Glæde deraf. Til Ulykke har Leontine sin jevnlige Gang derover, hvad enten hun nu holder sin Huusandagt der, eller ogsaa hun har en Kiærlighedshistorie med en af Ridderne paa de afblegede Tapeter. Ogsaa paa lidt Morgen kom hun derfor, og traadte just ind, da Jocko sad i Halvmørket paa en Bælke i Gangen. Den forholdt sig stille, indtil hun kom den ganske nær, da styrtede den sig, før hun vidste et Ord deraf, med et eneste Spring om hendes Hals, men i samme Øieblik sank den ogsaa med et Skrig til Jorden, kun et Par Blodsdræber faldt paa Gulvet, men dog kunde den ikke leve, thi hun havde giennemboret den med sin spidse Naal.«

»Og den vilde Daa, veed du Noget om den?« — »Vi havde engang fanget en hvid Daakalv,« svarede Casimir, »den var meget sky, og kun før Leontine fattede den Godhed, og efter nogen Tid forsvandt den pludselig. Vi troede at Oppasseren engang havde glemmt at lukke for den, men rimeligviis har Leontine selv befriet den, og det er med den, hun nu har sine natlige Sammenkomster.«

»Havde hun levet i tidligere Aarhundreder, og da havt slige Sammenkomster med Skovens Dyr, da var hun bleven brændt, som en Hex,« sagde Major Zeltner.